

VILLA VENIRE

Af Thorkild Olsen

Flyt dig...!
Leder til avis nr. 16

Det er én af mine yndlinge. Jeg kalder det "fredagsbruset". Det er, når jeg lidt omtumlet fra en travl uge ankommer fredag eftermiddag til spor 7 på Københavns Hovedbanegård, tager rulletrappen op i hallen og dér, dér møder bruset i form af horder af mennesker med hver deres weekend mål, alskens møder mellem drømme, ønsker og opgaver, lyde, stemmer, trin, rullen og rallen.

Har lagt mærke til mig selv dér på Hovedbanen; i dét nu forsvinder for en stund ugens mas, mine øjne kvikker op og optimismen på alles vegne stiger. Har også lagt mærke til min bevægelsesstrategi. Som Tom Boonen på toppede brosten kigger jeg koncentreret 2-3 meter frem for at finde den optimale passage. Alle andre toner jeg ud i en slags samlet tåget bevægelse og i netop dette miks af skarp og af tåge flytter jeg mig. Elegant turde jeg næsten sige.

Har også lagt mærke til, at andre gør andet. De unge veninder tager hinanden under armen og hviner og fniser, når andre må tage den lange vej uden om. Og især når de tumler ind i ham den lækre.

Andre igen forskanser sig i et indesluttet målrettethed. Går frem med en vis alvor og en bebrejdelse vibrerende på læben, når andre tumler ind i dem. Nogle rammes af usikkerhed. Måske endda angst. Klavvognen, tasken, den lille purk eller bare posen holdes forsigtigt væk, gerne langs væggen mens tanken tæller sekunder og meter. Udgangen er i dette tilfælde det faste referencepunkt.

Samlet set er vi så absolut ikke uden bevægelsesfærdigheder. Måske ikke i sammenligning med gner i løbende flok eller trækfugle. De har ligesom bevægelsen som det særlige, der gør dem levedygtige og fremstiller altid bevægelsen som den fuldendte koordinering. Det som i vores vanlige seminar- og personalemødesprog kaldes "fælles fodslaw". Men den form for ophøjet ideal og fuldent koordinering er for meget at håbe på ved et simpelt kig ud på det aktuelle arbejdsmarked.

Kom, som alternativ metafor, til at tænke på badminton'ens mixed double. Her er da bevægelsesfærdigheder for alle pengene. Men sportens metaforer er for det første ved at være lidt slidte. Dertil kommer det ensidige fokus på konkurrencen – altså på at vinde. Og i det stykke er fordringen om at udvikle bæredygtige løsninger også en fordring om at finde andre billeder på det gode. Ligesom markedet som bærende ideal, om end stadig dominerende, slet ikke har samme plads som for bare 2 eller 3 år siden.

Blandt andet med afsæt i den slags opmærksomheder deltog jeg for nylig på en topleder workshop, hvor vi i vores søgen efter et mere bæredygtigt styringssprog fandt frem til behovet for at udvikle helt nye færdigheder for både ledere og medarbejdere. Færdigheder vi på dagen kaldte bevægelseskompetence. I vores gransken efter, mon vi selv besidder disse bevægelseskompetencer dukkede der ikke lysende ja'er op – mere sådan joh, jah, måske og nej, slet ikke tilstrækkeligt.

Men der dukkede en "men"-sætning og en "og"-sætning op lige i kølvandet;
"Men jeg kan bevæge mig".
"Og jeg kan tage ansvar for, at vi kan bevæge os sammen".

Hurra (!! for det, sang jeg.